

NATUURPLAKBOEK NUMMER 309

Tekst en foto : JO-han Opsomer – 23 november 2013

Goeiemorgen. Mijn naam is Gaai, Gaai zondermeer. Ooit was ik Vlaams. Waarom is een raadsel. Het gaat in elk geval terug tot de jaren 1700. De minst moeilijke manier om een opheldering te vinden is het probleem wegsnoeien. Dus, 'Gaai' en niets meer.

En jawel, ze hebben een bijberoep gevonden.

Nog wel op mijn eigenste voedertafel. De zonnebloempitten laten ze eerder links liggen maar als pindaboer kunnen ze aardig concurreren met Carter. Of ze het ooit tot president zullen schoppen is eerder twijfelachtig.

Ze gaan bij die bijjob eigenlijk op dezelfde manier tewerk zoals ze dat doen als ze volwaardig eikenplanter zijn. Er gaan er een zestal in de bek of soms nog meer en ze vliegen weg.

Dan pas valt de bleke stuit op en geloof me, het is een veel handiger herkenningsmiddel dan het fel blauw op de vleugels. De grote kop en de eerder stuntelige flapvlucht zijn bovendien zo typisch dat verwarring uitgesloten is.

Ver hoeft die vlucht niet te gaan. Ze zoeken een geschikt plekje om de buit te verstoppen.

Toekomstgericht denken noemt men dat. Er komen immers nog moeilijke perioden. Vorst en sneeuw zullen onze streken nog teisteren en de gevallen eikels zullen door een wit tapijt aan het oog onttrokken zijn. Gaaïen moeten beschikken over een fenomenaal geheugen. Ze vinden wel degelijk de ingegraven voorraad terug.

Niet alles hebben ze nodig en de overgebleven geplante eikels hebben een kans.

Mijn pinda's niet, maar die zullen wel gevonden worden door een spitsvondige muis of ze zullen gewoon wegrotten.

Gaaïen zijn zo trouw als iets, als het op het huwelijksleven aankomt. Je ziet ze dan ook heel vaak per twee vliegen, de één vaak wat later dan de andere. Wie de leiding neemt en de richting bepaalt kan ik niet zeggen. Heel veel zaken gebeuren samen. Het nest bouwen, broeden en voedsel zoeken is niet gebonden aan de ene of de andere sexe.

Het perfecte moderne koppel.